

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΥΡΙΑΝΗ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΜΕΝ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 18 — Ἐν δε ταῖς ἑταρ. φρ. 18 — Ἐν τῷ ἔξω. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ

Α'. ΤΕΜΠΗ-ΤΕΚΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ-ΛΑΡΙΣΣΑ.

Ἐν Λαρίσση, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1881.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσσε,

Ἀπό τῆς χθές πρωίας πατῶ Θεσσαλικὴν γῆν. Ἡ ἀγαθὴ μου τύχη ἠθέλησε νὰ ἀποδιδασθῶ εἰς τὸ χωρίον Τσάγια-τση, καὶ ἐπομένως πρὶν ἰδῶ Θεσσαλικὴν πόλιν νὰ διέλθω διὰ τῶν Τεμπῶν. Ἡ ἀπαράμιλλος καὶ γόησσα αὕτη φύσις, περὶ ἧς τόσα ἤκουσα καὶ εἶχα ἀναγνώσει, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ὁποία ζῶσα καὶ κινουμένη παρίσταται εἰς τὸν εὐτυχῆ ὀφθαλμόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατοπτρίζονται τόσα θαυμάσια καὶ ποικίλα τῆς δημιουργίας ἀριστουργήματα. Δὲν εἰξέωρω ἐὰν ἀλλοχοῦ ὑπάρχῃ μᾶλλον πλουσία καὶ θαυμασιωτέρα φύσις. Διερχόμενος τὰ Τέμπη τῆς Θεσσαλίας ἔχεις πρὸ σοῦ τοπεῖα καὶ εἰκόνας, αἵτινες ἐμπνέουσιν ἀκράτητον ἔρωτα, μεγαλεῖον καὶ ποίησιν. Εἶνε σκηναὶ ἐν ταῖς ὁποίαις ὑπολανθάνει τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθοῦς ζωῆς τὸ πνεῦμα. Πιστεύεις ἀληθῶς ὅτι ἐκεῖ που ἔπρεπε νὰ κατοικῶσιν οἱ μεγάλοι τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος Θεοί, ὅτι ἐκεῖ ἡ ποίησις ἤντησε τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καὶ οἱ δούλοι λαοὶ ὠνειροπόλησαν τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν. Ὁ Ὀλύμπος! τοῦ Ὁμήρου τὰ ἔπη, τῶν ἀρματωλῶν τὰ ἄσματα, τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, πρὸς ἣν τοῦ Ἑλλήνος ἐφέρετο θερμὴ ἢ φαντασία πλάττουσα τὰ συμπαθέστερα ὄνειρα, ἰδοὺ τί περικλείει τὸ ὄνομα αὐτό: Ὀλύμπος! Διῆλθον ἀναμέσον αὐτοῦ καὶ τῆς Ὀσσης. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἱστορικῶν ὄρέων ἔρρεε μεγαλοπρεπὴς ὁ Πηνειός. Ἡ ὁδὸς ἐφ' ἧς ἐπέερα ἦτο ἀμαξική. Αἱ πλευραὶ τοῦ Ὀλύμπου κατάφυτοι, κατάφυτοι αἱ κλιτύες τῆς Ὀσσης καὶ διὰ τῶν φυλλωμάτων τούτων, ἀδελφικῶς συμπλεκομένων, διέκρινα τὰ γαληνιαῖα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Ὅπου ῥωγμὴ, ἐφύετο χλόη. Εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔτρεμεν ἡ ψυχὴ, ἔβλεπες θαλερὸν δένδρον. Τὴν

περίδα, τὴν βάτον, τὴν λεμονέαν, τὴν ὑψητενὴ δρῦν, ἅπαν τὸ φυτικὸν βασίλειον εἶχε σπεῖρει ἐκεῖ φιλοκάλως ἢ καλλιτέχνι φύσις. Ὅτε κατηρόμην καὶ ὠδευον ἐγγύτατα τοῦ ποταμοῦ, ἄλλοτε ἀνέβαινον ὑπὸ δροσερώτατον πάντοτε φύλλωμα πρὸς τὰς κορυφὰς τῆς Ὀσσης. Πόσα ποικίλα σχήματα παρουσιάζουσιν οἱ βράχοι ἐκεῖνοι! Ποῖον ἠδὺ ἄρωμα ἀνκπνέει ἡ ψυχὴ! Πάντες οἱ συνοδοιπόροι εἰσιγήταμεν, διότι γλυκυτάτη νάρκη κατέλαβε τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν καὶ εἰργάζετο ἡ ψυχὴ καὶ ἡ φαντασία. Ἐπόθησα νὰ διηρχόμην τὰ Τέμπη ἐν νυκτὶ θερινῇ καὶ πανσελήνῳ. Ν' ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ὀσσης ὅπου τὰ εἰρήπια τοῦ Καστροῦ τῆς Ὠρειᾶς καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἀπολαύσω ὅλην αὐτὴν τὴν ἀρμονικὴν δημιουργίαν. Δυστυχῶς ὁ οὐρανὸς ἦτο συνεφώδης καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας ἐπιπτε κατά διαλείμματα λεπτὴ βροχὴ.

Ἄνεπχύθημεν κάτωθεν τοῦ Ἀμπελακίου ἐν τῷ Τεκῆ τοῦ Μπαμπᾶ. Ἐκεῖ ὁ ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος Ἀμβρόσιος εἶχε παρασκευάσει πρῶχειρον γεῦμα. Ἡ προσλαλιὰ του πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην μου. Ἦτο ὁ πρῶτος ἱεράρχης, ὅστις ἐν Θεσσαλίᾳ ἐδεξιοῦτο τὸν πρόεδρον τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τούτου εἶπε βραχεῖς τινὰς καὶ συγκινοῦντας λόγους! Ἦτο ὁ τελευταῖος δυστυχῶς ἐπίσκοπος, περὶ τοῦ ὁποίου θύναται νὰ ἐγκαυχᾶται ἡ Θεσσαλικὴ χώρα. Ἄν ἔβλεπες πῶς ἐγευματίζομεν! Ἄνευ περόνης, ἀνευ κᾶν κυπελλοῦ, περὶ σοφράδων. Ἀπὸ τῆς τοῖσάκας ἐπίνομεν τὸν οἶνον κατασειράν. Καὶ ὅμως ἦτο τὸσον γλυκὺς ὁ καλογηρικὸς αὐτός οἶνος! Τὸ χωρίον φέρει τὸ ὄνομα ἀγίου Τούρκου, τοῦ Χασσαν Μπαμπᾶ. Εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἰδρύθη ὁ ἐκεῖ Τεκῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παραφυλάσσεται ὁ τάφος καὶ τὰ ὄπλα του. Μοὶ ἐπετρέπη νὰ εἰσελθῶ, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ ἐξαγάγω τὰ ὑποδήματα μου. Ὅπου παρ' ἡμῖν ὁ σταυρός, τὰ τουρκικὰ μνήματα διακρίνει πλᾶξ ἐφ' ἧς ἀναγινώσκονται τινεὶ γριφώδεις λέξεις. Παρὰ τὴν κεφαλὴν διέκρινα πεπαλαιωμένον σαρκεῖ, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπεν ὁ παραφυλάσσω γέρον δερβίσης Ἰσοῦ. ὅτι εἶνε τὸ κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἔφερον ὁ Χασσαν Μπαμπᾶς κατὰ τὴν ὑστάτην τῆς ζωῆς του περιόδον. Τα ἀφιερῶματα τῶν εὐσεβῶν μουσουλμάνων συναποτελοῦσιν ἁσιατικὸν ποικιλόχροον τάπητες, καλύπτοντες πᾶσαν τοῦ τάφου

τὴν ἐπιφάνειαν. Σὲ ἤθελα μετ' ἐμοῦ ἐκεῖ διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ γελᾷς. Πανταχοῦ ἡ αὐτὴ δεσποδαιμονία, ἀπαράλλακτοι αἱ τοῦ λαοῦ προλήψεις. Πιστεύουσιν ὅτι ἡ Θεσσαλία πᾶσα ἦτο πρότερον μεγάλη λίμνη καὶ διὰ θαυματουργοῦ τοῦ Μπαμπᾶ δυνάμειος ἀπεξηράνθησαν αἱ ἀπέραντοι ἐκεῖναι πεδιάδες, ἀπεχωρίσθη τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ὄσσα, ἐβλάστησεν ἡ ὠραία τῶν Τεμπῶν φύσις, καὶ ἐσχηματίσθη ὁ Πηνειός, ὅστις ἔφερε τὰ ὕδατα τῆς λίμνης εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅτε καταλιπὼν τὸν Μπαμπᾶν εἰσῆλθον ἐν τῇ ἀχανεῖ τῆς Λαρίσης πεδιάδι ἐπίστευσα ὅτι ἤμην ἐν ἀνοικτῷ πελάγει γῆς, τοῦ ὁποῦ οὐδὲν διέκρινα τέμμα. Τὰ ὄρη μακρὰν ἐν τῷ ὄριζοντι ἐφάνοντο ὡς ἐλαφραὶ σκιαὶ κάτωθεν τῶν ὁποίων ἐξετείετο γαλανὴ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως γραμμῆ, τὴν ὁποίαν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐξέλαθα ὡς θάλασσαν. Οὐδὲν δένδρον, οὐδεμίαν σκιά, ἢ ἐδάφους ἀνωμαλία ἢ λόφος τις. Ἐπίπεδος, ὁμαλὴ καὶ ἀτελεύτητος ἐκτασις γῆς, χέρσου τὸ πλεῖστον, διασχιζομένη καθ' ὅλον τὸ μήκος ὑπὸ τοῦ μεγάλου πρεποῦς Πηνειοῦ, διαγράφοντος ἐν αὐτῇ ἀκανόνιστον ὀρειοειδῆ γραμμὴν. Μετὰ τὴν ποικίλην καὶ χλοερὰν τῶν Τεμπῶν κοιλάδα, ἡ ξηρὰ αὐτῆ καὶ μονότονος φύσις τῆς πεδιάδος ἀποτελεῖ ἀπότομον ἀντίθεσιν, ἥτις κουράζει τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἀπώτατα διεγράφετο ἡ πόλις τῆς Λαρίσης. Μακρόθεν, ἀπὸ ἀποστάσεως ἡμισείας ὥρας, ἤκουον τὰς σάλπιγγας καὶ τοὺς κανονοβολισμοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἐδεξιοῦτο τὸν πρωθυπουργὸν ἢ στρατιωτικὴν φρουρά. Περὶ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν δύναμαι νὰ σοῦ εἶπω τι, διότι θραυσθεῖς τῆς ἀμάξης, ἥς ἐπέβαινον, ἠναγκάσθη νὰ παραμείνω ἀντικρὺ τῆς Λαρίσης μίαν περίπου ὥραν. Ὅτε εἰσῆλθον εἶχον ὅλα ἤρεμῆσι, καὶ μόνον τινῶν παραμεινάντων Λαρισαίων τὰ περιεργὰ βλέμματα ἐστρέφοντο ἐπ' ἐμοῦ, οὐχὶ βεβαίως ἐκ λόγου φιλοξενίας, ὡς ἔσως σκέπτεσαι. Δυστυχῶς οὐτε τὴν φωταψίαν οὐτε τὰς νυκτερινὰς διαδηλώσεις παρηκολούθησα, διότι ἡ κόπωση ἐνεαώρου πορείας μετὰ τῆς βροχῆς εἶχον καταβάλλει τὸ σῶμα καὶ ἐξασθενήσει πᾶσαν ἐπιθυμίαν μου.

Περὶ τῶν κατοίκων δὲν τολμῶ ἀμέσως σήμερον νὰ ἐκφέρω γνώμην, διότι μόλις τοὺς εἶδα καὶ ὀλίγους ἤκουσα. Ἄλλως τε φιλοξενουμαι παρ' ἡπειρωτικῶν οἴκων, τυχρὰ ἀγαθῆ. Ἄν ἐβλεπες τὴν πενταετῆ παχουλὴν καὶ ῥοδοκόκκινην παιδὰ τοῦ οἰκοδεσπότη μου! Οὐτε ἡπειρωτικῆ, ἀλλ' οὐτε θεσσαλικῆ φαίνεται. Ὅταν τῇ εἶπον ὅτι τὸ ὄνομά της Καλλιόπη σημαίνει ὠραῖον ὀφθαλμὸν ἐκοκκίνησε ὅλη ἀπὸ ἐντροπῆν καὶ ἐκνύψε μὲ πολλὴν χάριν τὸ ὠραῖο κεφαλάκι της. Σοὶ εἶπον ὅτι καλῶς δὲν ἐγνώρισα τοὺς Λαρισαίους, ἀλλ' ἠδυνήθη ἐυχρῶς καὶ ἀμέσως νὰ ἐννοήσω ὅτι οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ ἀπελεύθεροι διὰ πάσης θυσίας ἐννοοῦν νὰ φυγαδεύσωσι τοὺς θωμμανοὺς ἢ καὶ νὰ ἐξουδετερώσωσι πᾶσαν ἐπιρροὴν αὐτῶν ἐν τῷ τόπῳ. Πρόκειται πάντοτε περὶ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, ἐπαναλαμβάνω δὲ ὅτι καὶ ἐξ Ἄρτης σοῦ ἐγράψα, ὅτι οἱ νέοι ἡμῶν συμπατριῶται θ' ἀναπτύξωσιν ἴσα πάθη καὶ ἐνδιαφέροντα εἰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς.

Πολλὸ ἤθελα νὰ μὴ ἦτο ἀληθές, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπέισθη ὅτι οἱ θωμμανοὶ ἔχουσι πλείονα στοιχεῖα ἀνθρωπισμοῦ τῶν ἡμετέρων. Ὅσους ἐφέντιδες καὶ βέηδες ἐγνώρισα, εὗρον προσνεῖς, εὐκρινεῖς καὶ μελιχίους. Ὁ Χαϊδάρ ἐφέντης παρῆγε τὸν οἶκόν του κοινὸν πάντων ἐντευκτήριον, καὶ τὴν τράπεζάν του ἐτόιμην καὶ ἄρθρον. Μὴ γελᾷς ἂν σοῦ εἶπω ὅτι ὁ καφές, εὐώδης καὶ γλυκύτατος, τὸν ὁποῖον ἐπιον εἰς τὸν φιλόξενον οἶκόν του, δὲν θὰ λησμονηθῇ εὐκόλως. Μὲ ἕνα καφὲν ἐπώλησα λοιπὸν τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν Τούρκον; ὄχι, ὄχι! Ἐγκαρδίως μὲ ἐλύπησεν ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς πρώτης θεσσαλικῆς πόλεως ἀπε-

κόμισα. Ὁ μὲ ἐνθυμηθῆς αὐρίον, ὅταν ὡς βουλευταὶ παρακαθήσωσιν οἱ Τούρκοι αὐτοὶ εἰς τὸ κοινοβούλιον.

Ὡς πόλις ἡ Λάρισα, καίτοι τουρκικὴ, δύναται νὰ σὲ κρατήσῃ ἐπ' ὀλίγον. Ἔχει τινὰς οἰκίας εὐπρεπεῖς καὶ κοινὰς, μάλιστα τὸ πάλαι Διοικητήριον ἐν ᾧ καταυλίζεται ἐν τῶν ἐκεῖ ταγματῶν. Αἱ ὁδοὶ, λιθόστρωτοι καὶ αὐταί, εἶναι ἀρκετὰ πλατεῖαι. Διήλθον καὶ διὰ τῆς πλατείας, ἐφ' ἧς ἦτο ἄλλοτε τὸ ἡμέτερον προξενεῖον. Ἡ ἀγορὰ τῆς Λαρίσης παρουσιάζει καὶ ποικίλην καὶ ἀνθηρὰν ὄψιν, μάλιστα κατὰ Δευτέραν, ὅτε πωλοῦνται καὶ ζῶα. Κάποιοι, ζητῶν νὰ εὐφρολογῆσῃ, φίλος μου μοὶ ἔλεγε: τὰ ζῶα λοιπὸν ἀγοράζουσι ζῶα. Αὐτὸ ἐγὼ ἀποκρυπτικῶς εἰλικρινῶς καὶ πάση δυνάμει. Εἶναι οἱ Θεσσαλοὶ ἀνθρώποι ἀνακύψαντες μόλις ἀπὸ σκοτεινῆς δουλείας. Κατασκευάσατε σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, διωργανίσατε τὰ σχολεῖα καὶ θὰ ἴδητε ἀναπτυσσόμενον ἐν αὐτοῖς στοιχεῖον πολιτισμοῦ ἑλληνικώτατον.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, ὑπὸ τὴν ἐπισκοπὴν, ῥεῖε ὁ Πηνειός ἢ ἐπ' αὐτοῦ γέφυρα, τὰ ἐτέρωθεν δένδρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων καὶ οἶκος λευκός, εἶναι ἡ μόνη δροσερὰ καὶ γραφικὴ τοποθεσία ἐν Λαρίσῃ.

Αὐρίον πρῶταν ἀπέρχομαι διὰ Τρίκαλα, ὅπουθεν θὰ σοῦ πέμψω δευτέραν ἐπιστολήν μου. Ἐλησμώνησα νὰ σοῦ στείλω πολλὰ φιλήματα ἀπὸ μέρους τῶσων ἀξιωματικῶν φίλων μας, τοὺς ὁποίους συνήντησα ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ καφενεῖῳ. Ἐν τῷ καφενεῖῳ τούτῳ ἐν μέσῳ πυκνῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας λησμονεῖσαι ὀλίγον εὐχαρίστως καὶ πρὸ πάντων λησμονεῖσαι τινὰς ἐλλείψεις, αἵτινες εἰς Ἀθήνας θὰ σοὶ ἐφάνοντο θανατηφόροι. Μὴ εἶπῃς ποτὲ ἄλλοτε ὅτι εἰς ὅλα δὲν συνειθίζεις ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος.

Z. . . .

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως περιεργωτάτης καὶ μοναδικῆς ἐπιφυλλίδος:

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ

(Ἀνεκδοτικαὶ σημειώσεις.)

Ὁ ἐπιφυλλιδόγραφος ὑπόσχεται ἀγνώστους ὄλους εἰς τὸ κοινὸν μικροαποκαλύψεις.

Εἶχα πάντοτε μεγάλην ἰδέαν περὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ἐπιτίθενται πάντοτε ὑπὸ συνθήκας ἀνακύπτουσι φερ' εἶπειν ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὡς νὰ λέγωμεν ἀπὸ μηχανῆς ἤρωες ἀναμετροῦσι μετὰ μαθηματικῆς ὑπομονῆς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντιπάλου, τὰς ὁποίας εἶναι ἀπαράιτητον νὰ εὕρωσιν ἀσθενεστέραις προσπαθοῦσι πάντοτε νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ φίλων οἵτινες ἢ θὰ προσέλθωσιν ἐπίκουροι κατὰ τοῦ ἐνός ἐχθροῦ ἢ θὰ ἀναστείλωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἤρωος. Ἄλλη συνθήκη τὴν ὁποίαν ἔχουσι κοινὴν μετὰ τῶν Τούρκων εἶναι τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των τῶν ἀντλοῦσιν ὅτι οἷα δῆποτε ἐκ μέρους των ἐπίθεσις οὐδεμίαν ἀπάντησιν δύναται νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ αἰκίζομένου.

Γράψατέ μου τώρα μεταξὺ τῶν ἠρώων αὐτῶν τὸν Βασι-

λικὸν Ἐπίτροπον κ. Λουριώτην, περὶ τοῦ ἔχοντος τὴν ἐξῆς τηλεγραφικὴν διήγησιν τοῦ ἠρωϊσμοῦ του: «Παρατηρήσεως δὲ εὐσηχημόνης γενομένης ἐπὶ μέτρων ὑπὸ παρέδρου χωρίου Τσουπὶ Ἰωάννη Ζαβογιάννη, ἐβράσιεν αὐτὸν βαναύσως ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος καὶ λαβόμενος τοῦ ὠτὸς ἀπέβαλε τῆς αἰθούσης κτλ.»

Διόλου παράδοξον δὲν εἶναι νὰ ἀκούσωμεν ὅτι καὶ ὁ γλυκύτατος κ. Κατσόπουλος, ὁ ἀνθρώπος τῶν σαλονίων, ἀρχεται ῥαπίζων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

Ὅπως δῆποτε ὅμως δεῖν νὰ συγχαρῶμεν τὸν Β. Ἐπίτροπον Ἄρτας, διότι τῶσων καλὰ προστατεύει τὰ συμφέροντα τοῦ κ. Καραπάνου. Μιά φορά γίνεται κἀνεις Βασιλικὸς Ἐπίτροπος καὶ . . . ἐννοεῖτε, πιστεύω τί συνδέεται μὲ τὸν σύνδεσμον αὐτόν.

Πληροφορούμεθα ὅτι εἰς πρόην ὑπουργόν, ὁ κ. Σιωτηρόπουλος καὶ εἰς νῦν, ὁ κ. Παππαμιχαλόπουλος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ περὶ Βελενδζικῶν Βουλευμάτος εὐρέθησαν θεόγυμοι, ὡς οἱ πρωτόπλαστοι ἀφροῦ μετέλαθον τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, ἀντὶ φύλλου δὲ συκῆς, ὡς ἐκεῖνοι, παραλαβόντες τὸ ἴδιον Βούλευμα ἐκάλυψαν ὅσον ἠδυνήθησαν ἐκ τῆς γυμνότητος των.

Οἱ ἐκδόντες τὸ Βούλευμα δικασταί, οἱ ὀπισθοχωρήσαντες τραγικῶς πρὸ τῆς ὑπουργικῆς εὐθύνης, ὡς οἱ μοναχοὶ τῆς Πεντέλης πρὸ τῆς ἐξελεγχέσεως τῶν ἀπολογισμῶν των, μοῦ ὑπεθυμίζου τὴν μάμμη μου ἥτις ἐβρίπτειστάκτην, ἅμα ἐβλεπε τὸ γατάκι μου νὰ ἀφίρη ὀπισθεν αὐτοῦ ἀταξίας.

Προκειμένου περὶ τῆς ἀρσεως τῶν ἀταξιών αὐτῶν αἰτινες ἠδύνατο νὰ λυμάνωσι τὴν πόλιν, ὁ σεβαστὸς κ. Παππαμιχαλόπουλος χάριν τῆς δημοσίου ὑγείας εὐχαρίστως θὰ ἐδέχετο θέσιν ἀμίσθου νυκτεμπορίου.

Ἐλέχθη ὅτι φροντίς γίνεται περὶ χειμερινοῦ θεάτρου γὰρ ἡλικῶν μελοδραμάτων.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀρμοδίους νὰ φροντίσουν προηγουμένως ἐὰν τὸ σεσαθρωμένον θέατρον τοῦ κ. Μπούκουρη δύναται ἀκινδύνως νὰ χρησιμεύσῃ πλέον πρὸς τὸν σκοπὸν του, διότι μανθάνομεν ὅτι κατήντησε σαρὰβαλον.

Ἴδου ὅτι θὰ ἔγωμεν καὶ ἐφημερίδα τῶν θεάτρων χωρὶς θεάτρον.

Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὰ χεῖματα ποῦ πῆρε μαζὶ του διὰ τὴν εἰς Θεσσαλίαν ἐκδρομὴν ὁ κ. Κουμουνοῦρος, οἰκονόμισε τὰς τρεῖς χιλιάδας δραχμὰς καὶ τὰς ἔφερε πίσω. Ἄν τὰ ἀπέδωκεν ἢ ὄχι εἰς τὸ δημόσιον Ταμεῖον, ἔως αὐτοῦ δὲν φθάουν αἱ πληροφορίες μας.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ στρατῷ καταταχθέντες ἐθελονταὶ προσελθόντες τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν παρὰ τῷ κ. Γ. Κολοκοτρώνῃ ἐξέθεσαν αὐτῷ τὴν προσγενομένην ἀδικίαν ὡς ἐκ τῆς κατακρατησεῖς των ἐν τῷ στρατῷ καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ δεχθῇ τὴν πληρεξουσιότητα ὅπως παραστήσῃ τὸ δίκαιόν των ὅπου δεῖ. Ὁ κ. Κολοκοτρώνης, ἐργαζόμενος μετὰ πόθου πάντοτε ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἐλαχίστου πολίτου, ἐδέξατο εὐχαρίστως τὴν ἐντολήν καὶ ἀπηύθυνε λογικωτάτην καὶ θερμὴν αἴτησιν πρὸς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὅπως εἰς τοὺς τόσους ἀπολυθέντας προστεθῶσι καὶ οἱ ἐθελονταί. Πιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Κολοκοτρώνης θέλει φέρει εἰς αἴσιον πέρας τὴν δικαίαν ὑπόθεσιν τῶσων φιλοτίμων τέκνων προσελθόντων μὲ τὴν βεβαιότητα νὰ πολεμήσωσι καὶ ἀποχωρούντων μὲ τὴν πραγματικότητα τῆς ἐιρήνης.

Τὰ συλλυπητήριά μας τῷ συναδέλφῳ μας κ. Κλεάνθῃ Τριανταφύλλου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαθωτάτου πατρὸς του.

Σήμερον ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως σειρᾶς ἐπιστολῶν, τὸ ὅλον πέντε, δι' οὗ ὁ γλαφυρὸς ἀνταποκριτὴς μας κ. Ζ. ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, συνοψίζει τὰς ἐκ Θεσσαλίας ἐντυπώσεις του. Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσαι καὶ διὰ τὰς ὠραίας περιγραφὰς των καὶ διὰ τὰς περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων κρίσεις τοῦ καλλίστου ἀνταποκριτοῦ μας.

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

Κατὰ τὸν Διπλωματικὸν Μνήμονα ὁ βασιλεὺς ἠγόρασε τὴν ἐν Δανίᾳ ἐπαυλιν τῆς θείας του.

Ἡ μέριμνα αὕτη τοῦ βασιλέως διὰ τὰ καλὰ γεγράμματα ὁμολογοῦμεν ὅτι πολλὸ μᾶς συνεκίνησε.

Ἀπὸ μίαν ἐπιστημονικὴν ἀψιμαχίαν μεταξὺ τῶν κ. Δαμβέργη καὶ Κρίνου οὐδὲ ἄλλο ἐννοήσαμεν ἢ ὅτι ἀνακατεύεται πολλὸ ὁ Hesse μέσα εἰς τὴν συζήτησιν.

Προκειμένου νὰ φορολογηθῶσι καὶ τὰ πνεύματα, παρατηροῦμεν ὅτι πρέπει νὰ φορολογηθῶσι μόνον τὰ ἐξησθενημένα ὡς πλεονάζοντα.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἄρτινους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τεθῶσι πάλιν ὑπὸ τοῦ Τούρκου λέγομεν:

Εἰς τὸ καλὸν, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀκολουθήσῃ ὁ Παχὺς σας, ὁ Καραπάνος σας καὶ ὁ Σαραφειμ σας.

Blowitz.

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

Τί εἶν' αὐταῖς ἡ κουμπουριᾶς κι' ἡ τόση ἡ ἀντάρα,
π' ἀκούεται ἴσθι Λάρισσα; . . μὴ γίνεται σφαγὴ;
μήπως οἱ Τούρκοι πιάσθηκαν μέ τῶν Ρωμηῶν τῆ φάρα,
ἀπάνω εἰς τὸ γλέντι των, ἀπάνω ἴστο φαγεῖ;
Ἡ μήπως τάχα πολεμοῦν γιὰ τὸ Παληοκριτῆρι,
καὶ γίνεται ἴσθι Λάρισσα κακὸ καὶ πανηγύρι;

Οὔτε κανένας σφάχτηκε ἴσθι Λάρισσα ὡς τώρα,
μονάχα βώδια σφάζονται καὶ πρόβατα καὶ γίδια,
οὔτε οἱ Τούρκοι πιάσθηκαν ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα
μέ τοὺς λεβέντιδες Ῥωμηῶν, κι' οὐτ' ἀστραψαν λεπίδια.
Καὶ οὔτε θεὸ νὰ κάμουμε ἴστους Τούρκους τὸ χατῆρι
νὰ πολεμήσουμε ποτὲ γιὰ τὸ Παληοκριτῆρι.

Κολοκοτρώνης πολεμᾷ, Κολοκοτρώνης δέρνει,
Κολοκοτρώνης μπᾶμ καὶ μπούμ τραβάει κουμπουριᾶς,
Κολοκοτρώνης ἄρματα καὶ γιαταγάνια σέρνει,
Κολοκοτρώνης ἄρχινᾷ κι' ἐκεῖ παλληκαριᾶς.
Κολοκοτρώνης τάλογα κεντᾷ μέ τὰ σπιρούνια,
Κολοκοτρώνης στέκεται ἴψηλά ἴστα κορφοβούνια.

Κρατεῖ κουμπούρια κι' ἀπὸ ἴμπρός, κουμπούρια κι' ἀπ' ὀπί-
καὶ μέ φωνὴ πολεμικὴ καὶ καταθυμωμένη: [σω,
«Ἐμπρός, φωνάζει, μόνος μου ἐγὼ θὰ πολεμήσω,
καὶ ἄς μὴν ἦναι πόλεμος . . τὸ θέλω καὶ θὰ γένη.
Ὡς τώρα δὲν ἐσκότωσα οὐτ' ἓνα Τούρκο μόνον,
λοιπὸν Ῥωμηῶν θὰ πολεμῶ, Ῥωμηῶν θεὸ νὰ σκοτώσω.

Ἐἶπε αὐτὰ, κι' ἐπέταξε ἀμέσως τὸ κουμπούρι,
τραβάει μιὰ, τραβάει δυὸ, δὲν ἔπερνε φωτιὰ,
ἴσθι τὴν τρίτη τ σ ἄ φ ἐβρόντησε, τοῦ ἔκαψε τὴ μούρη,
κι' ἡ σφαῖρα τὸν ἐπέρασε ἀπάνω ἀπ' τ' αὐτιά.
Σὰν εἶδε πῶς δὲν ἴσκότωσε καὶ μυῖγα μέ τὴ σφαῖρα,
δὸς του καὶ ἄλλαις κουμπουριᾶς τινάζει ἴστον ἀέρα.

Ἄιντε μορέ . . κοπάνιζε εἰς τὸν ἀέρα, Πάνο,
κουμπούριας τὸν τὸν ἄτιμο ποῦ τὸν ν τ α ἡ σοῦ κάνει,
τραβᾶ του κι' ἄλλη κουμπουριὰ καὶ μία παραπάνω, . . .
ἔ! πάει πιά τὸν ἴσκότωσε τὸν κακομοῖρη, φθάνει.
Καὶ τώρα, μονομάχε μου, ἀνέβα ἴστ' ἄλογό σου,
καὶ φύλαξε καὶ γι' ἄλλοτε ἴλιγάκι τὸν θυμὸ σου.

Souris

Ο ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΣ ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ.

Ἡ Χαλκίς ἐγένετο ὁ ὀχρὸς δι' οὐ διοχετεύουσιν αἱ νέαι
ἐπαρχίαι τὸν γλυκύτατον καὶ τὸν βασιλέα εἰς τὴν πρω-
τεύουσαν. Τὸ ρεῦμα τοῦ Εὐρίπου, ὅπερ ἐδέχθη εἰς τὰς πε-
ριδιησάσας καὶ ἀφροστερεῖς ἀγκάλας τοῦ τὸν Ἀριστοτέλη,
ἐσκέπτετο νὰ περισφίξῃ καὶ τὸν γλυκύτατον ἐν αὐταῖς,
πλὴν ὁ πονηρὸς τὸ ἠνόησε καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ διέλθῃ
δι' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποβάς εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ βορείου λι-
μένου περιπάτησεν ἐπ' ὀλίγον, ἐπεσκέφθη τὸ ὑδραγωγεῖον
καὶ τὸν Κριεζώτην, ὃν ἔχρισε τέταρτον ὑποψήφιον, καὶ εἶ-
τα περὶ τὴν Ξαν ὥραν μ. μ. τοῦ Σαββάτου ἀκολουθοῦμε-
νος ὑπὸ συνοδείας ποικίλης πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ
κληρικῶν ὑπαλλήλων ἐπέβη τῆς λέμβου ἧτις περιέμενεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ μεσημερινοῦ λιμένος, συρού-
σας δὲ τῆς ἀτμακάτου ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τῆς ἀτμοβάριδος
α' Ἰδρας ἧτις πρὸς δόξαν τοῦ παραγγεῖλαντος καὶ τοῦ πα-
ραλαβόντος κάμνει νερά.

Τὸν γλυκύτατον Θεσσαλικὸν ὑπεδέχθησαν τὰ χαμίνια
περιεργαζόμενα τὸν ἄνδρα ἠκουσα δὲ τὰς ἐπομένους σκέ-
ψεις των.

— Ὁ Κριεζώτης ἄλλοτὲ ποτε ὑποψήφιός ὑπουργός τῶν
Ναυτικῶν ἐδώρησε τῷ Θεσσαλικῷ μίαν κίσσαν, παιδίον δὲ
ρακένδουτον ἔφερε τὸν ξύλινον κλωθὸν, ἀκολουθοῦν τὴν συ-
νοδείαν τοῦ γλυκύτατου ἄνω χαμίνια ἰδόντα αὐτὸν ἠκού-
σθησαν λέγοντα.

— Θὰ ἐχτύπησε τὸ φραγκάκι ὁ ντερντιλῆς;
— Ἀμὴ δὲ μωρὲ προχθὲς ἄφησε τοῦ Μανώλη τοῦ Καφετζῆ
τοὺς καρέδες ἀπλήρωτους, καὶ τώρα θὰ θώσῃ εἰς αὐτὸν τί-
ποτε ἂν ἔχη κανὲν φραγκάκι ὁ μπράτιμος, ἄς τὸ κρύψῃ
εἰς τὸ κομπόδεμά του διὰ νὰ μὴ τοῦ γλυστρήσῃ.

— Μεταξὺ δύο ἄλλων τοῦ ἐνὸς τοῦ ὀπίου ἡ περισκε-
λὶς εἶχε μεταβληθῆ εἰς μονοσκελίδα.

Τώρα ὅπως κατάντησε καρρὶ δὲν σοῦ καίεται, οὔτε διὰ
κλέφτες οὔτε διὰ τὸν Κουμουνοτούρο!

— Καθ' ἣν στιγμήν ἀπεβιβάζετο εἰς τὴν ξηρὰν παῖς τις
ἰτοιχοκόλλα πρόγραμματα παμμεγέθη διαφόρων χρωμά-
των ὑπέθεσαν πάντες ὅτι ταχυδακτυλογραφικὴ τις παρᾶ-
στασις ἐμελλε νὰ δοθῇ ὄχι! Ὁ Κατασπαλις ἀνήγγειλε
τὴν οὐστασιν ὑποκαταστήματος ἐνταῦθα. Καὶ εἶδομεν τότε
τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπεικονιζόμενον δι' ἀστέρος μικροῦ καὶ
κεκαρφωμένον εἰς τὸ στερέωμα ἀνωθεν παιδίου κρατοῦντος
σημαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ πατοῦντος ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου τὰ
τουρκικὰ φεσάκια!

Ὁ γλυκύτατος πλησιάζας καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα ἐμειδίασε.

— Ὁ Σκαλιστήρης λέγεται ὅτι ἀπὸ ἐντροπὴν δὲν ἐτόλ-
μησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὰς
κατάρτας τῶν Χαλκιδίων, ὧν τὸ ἐμπόριον κατέστρεψε κα-
τασκευάσας τὴν γέφυραν τὸσον μικρὰν καὶ τὸν πορθμὸν
λίαν στενὸν, καὶ τὰς βλασφημίας τῶν ναυτιλλομένων, οἵ-
τινες πολλάκις ἔχουσι θραύσει ἐν τῷ πορθμῷ τὰ πλοιάριά
των. Δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὸν πορθμὸν ἐπὶ τοσοῦτον ἐστένωσε,
ἀλλ' ἔδωκε τῇ διώρυγι διεύθυνσιν ὄχι εὐθείαν. Εἰς ἐπιμέ-
τρον τώρα τῇ ἐγκρίσει καὶ συνεπίφ τοῦ σχεδίου του ἐπέ-
νευσε καὶ τὸν λιμένα τὸν βόρειον. Περὶ ἄλλο! Ἔχει τό-
σον ἀδυναμίαν πρὸς τὰ στενώματα ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὥστε
ὄλα θέλει νὰ τὰ μεταβάλλῃ εἰς σφριγγας!

— Ὅταν εἶδον τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ψαύουσιν τὴν
κεφαλὴν καὶ τὸν λαϊμὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐσκέφθη τὸ

ὄρατον τοῦ θεάματος, ἐὰν αὐτὴ αἰσθανομένη πλέον ἢ ἄσον
αἰσθάνεται τὸ ἔθνος μεταβάλλετο εἰς ταυνίας αἰτίνας ἐλισ-
σόμεναι περὶ αὐτὰς καὶ σχηματίζουσαι σχοινίον περιτύ-
λισσον τὸν λαϊμὸν τοῦ πρωθυπουργοῦ. Μόνον τότε ἠδύνατο
ἡ σημαία νὰ ἀνακτῆσθαι τὴν δόξαν της!

— Ταύτην τὴν στιγμήν μανθάνω ὅτι ἐὸ Ναύαρχος Μια-
ούλης ἀπέρχεται εἰς Στυλίδα διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν βασι-
λέα καὶ τὸν μεταφέρῃ ἐνταῦθα ἄμέσως δι' ἀναχωροῦσιν
εἰς Ὀλγας καὶ εἰς Μπουμπουλίνας καὶ ἀφοῦ περιπεύ-
σωσι τὴν Εὐβοίαν ἐλόκληρον ἧτις ἔχει περιφέρειαν 250 μι-
λίων, αὐριον περὶ τὸ ἑσπέρας θὰ ἐλλιμενισθῶσιν εἰς τὸν με-
σημερινὸν λιμένα, διότι διὰ τοῦ πορθμοῦ δὲν δύναται νὰ
διέλθωσι τὰ πλοία ταῦτα. Ἀμα ὡς ἀφίχθῃ ὁ βασιλεὺς εἰς
τὸν β. λιμένα, ἡ ἀτμακάτος τοῦ «Μισαούλη» θὰ τὸν μετα-
φέρῃ εἰς τὴν «Μπουμπουλίνας», ἧτις συνοδευομένη ὑπὸ τῆς
«Ὀλγας» θὰ ἐναποθέσῃ γλυκὰ γλυκὰ εἰς Πειραιᾶ τὸ ὑψηλὸν
καὶ βαρὺ φορτίον της. Δὲν ἀμφισβάλλαμεν ὅτι τὰ ἐξοδα
τοῦ ταξειδίου θὰ ἀφαιρεθῶσιν ἐκ τῆς ἐπιχορηγήσεως.

Κατευόδιον, κατευόδιον, μεγαλειότητα! Εἶθε

Μεπλοῦμ.

Υ. Γ. Ὁ νοῦς τοῦ Μπουμπουλή ταράσσεται τὰ δι' ἀπο-
τελέσματα τῆς ταρχῆς φθάνουσι μέχρις ἡμῶν. Ἐνῶ τὰ
πλοία ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν, ἡ δὲ Μπουμπουλίνα
εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τοῦ λιμένος περὶ τὰ τέσσαρα μίλια, ἀί-
φνης κανονοβολισμὸς ἐκ τῆς «Ὀλγας» φήθει καλεῖ αὐτὴν νὰ
ἐπιστρέψῃ διαταγὴ φθάσασα φρέσκη, φρέσκη, διέτασσε
τὰ πλοία νὰ μὴν ἀναχωρήσωσι. Πλὴν ἐνῶ ἡ Μπουμπου-
λίνα ἦτον ἑτοιμὴ ὅπως ἀγκυροβολήσῃ νέον τηλεγράφημα
τοῦ ὑπουργοῦ τὴν διατάσσει νὰ ἀναχωρήσῃ, νὰ μείνῃ δ' ἡ
«Ὀλγας» μόνον. Διατί; διότι ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπιβαίνων
τοῦ «Ναυάρχου Μισαούλη» θὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, δὲν
θὰ ὑπῆρχε πλοῖον ὅπως τὸν χαίρειον. Τὴν Μπουμπου-
λίνας μέχρι Πειραιῶς θὰ συνοδεύσῃ εἰς Ἰδρας ἐπὶ τούτῳ
ἐκ Πειραιῶς καταπλέουσα ἐνταῦθα.

Ἄναμφισβότως ἡ εἰς τὴν πρωτεύουσιν κἀθοδος τοῦ βασι-
λέως θὰ γίνῃ θριαμβευτικὴ, ὅπισθεν δὲ τοῦ ἄρματος μόνον
ἡ ἑλληνικὴ σημαία θὰ σφύρει!

Μεπλοῦμ.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Φθινοπωρινῆς βροχῆς.

I

Χτυπάει τὸ παραθύρι μου βροχὴ παραπονιάρια,
Σὰν ἦχοι ὀποῦ βγαίνουνε δειλοὶ ἀπὸ κιθάρα;
Πρῶτη βροχὴ ποῦ τὴν ξανθὴ καλοκαιρὶ χτυπάει
Μέλις τῇ ρούφησε ἡ γῆ κι' εὐθεῖς μοσχοβολαίει.
Βροχούλα, κάθε σου σταξὶ ἔχει φωνὴ γιὰ μένα
Ποῦ ἄργα, αἰγά, καὶ τρυφερά μου λέει τὰ περασμένα.
Κι' ἔτσι μέ πόθο ἀπ' τὸ πρῶτὸ καθὼς σ' ἀκούω τώρα
Πουλὰκι ποῖα γλυκὰ ἀπὸ σὲ δὲν ξέρω αὐτὴν τὴν ὥρα.
Μεθύσει, ἀγρόπνιαις, ἔρωτες μπροστὰ μου ἀρμενίζου,
Καὶ φέγγαρι τοῦ Αὐγουστιάτικου ἡ ἀκτίνες τὰ φωτίζουν.

II

Μ' ἀρρῆσει τὸ φθινόπωρο ποῦ ἀλλάζει ἴς τὴν ἀράδα
Θωρητῆς ἡ φύσις, κι' ἡ καρδιὰ καυμοῦς μέ γληγοράδα,
Ποῦ πρὶν χορτάσης συννεφιαῖς, κακὸ, ἀνεμοζάλη,
Πάλι γελᾷ ὁ οὐρανός, ὁ ἥλιος, τ' ἀκρογιάλι,
Ποῦ τόρα ἴσκιον λαχταρῆς, περίπατο, ἀέρι,
Καὶ τόρα ζέστη σὲ γωνιά μ' ἓνα βιβλίον ἴς τὸ χέρι.
Χειμῶνας καὶ καλοκαιρῆς, τ' ἀταίριαστο ζευγάρι,
Ἐγεννήσαν τὸ φθινόπωρο, ποῦ, μόνο τους καμάρι,
Τὸ γέλιο ἔχει τῆς μάνας του, τοῦ γέρου του τὰ φρούδια,
Κι' οἱ δυὸ τὸ θρέφουν μέ φιλιὰ καὶ χᾶδινα καὶ στολίδια.

III

Ὁ οὐρανὸς ἐντύθηκε φορέματα θλιμμένα
Καὶ κλαίει τὸ καλοκαίρι τοῦ ποῦ τᾶρυγε ἴς τὰ ξένα.
Μὲ τὰ φτεροῦγιά του ὁ βορρῆς σκορπάει τὰ δάκρυά του..
Μὰ ἰδὲς πῶς εἶνε ὀλόφρεσκὴ ἡ ἐξοχὴ ἐκεῖ κάτω!
Τὸν κῆπό μου, ἀπὸ ἀνθινὰ λογιῶν πετράδια στρώμα,
Μοῦ τὸν πλουταίνει ἡ βροχὴ καὶ μέ διαμάντια ἀκόμα.
Περνάει ἀπὸ τὸ δρόμο μου γοργὰ γοργὰ μιὰ κόρη
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρό της βαρὺ ἐπανοφῶρι
Σέρνει ἐλαφρὸ, τριανταφυλλὶ καλοκαιριοῦ φουστάνι.
Πόσο καλὰ τῆς φύσεως τὴν ὄψιν παριστάνει!

IV

Σὰ γάστρα πᾶχει ἐπάνω της λουλούδια ἓνα πλῆθος
Κι' ἀκόμα δὲν ἐστόλισαν οὔτε μαλλιά, οὔτε στῆθος,
Γιατί δὲ ἔβρεθηκε γι' αὐτὰ χερᾶκι νὰ τὰ κόψῃ,
Κι' ἐκεῖ θὰ χάσουν ὀδὸν τῆ δροσερῆ τους ὄψιν,
Βαθειὰ βαθειὰ ἡ καρδούλα μου πόσα κρατεῖ γιὰ σένα
Λογάκια, ὄρκους, δάκρυα, καὶ γέλιε ἐκεῖ κρυμμένα,
Σχέδια, ἀνεῖρα, χαράς, παρὰ πονα, ἀναμνήσεις,
Ποῦ καρτεροῦν τᾶσον καιρὸ ἐστὶ νὰ τὰ θερῆσις!
Ἔλα, καὶ ξέρω ν' ἀγαπῶ, ἔλα, προτοῦ—τί κρῖμα—
Καθῶν γιὰ πάντα μέσα μου, κι' ἡ γάστρα γίνῃ μνημα.

V

Μονάχοι ἴς τὸν περίπατο θὰ βγοῦμε μὴν ἡμέρα,
Κι' ἀλάργα θὰ τραβήξουμε, πέρα σπ' τὸ ῥέμμα, πέρα
Ἐκεῖ ποῦ θὰ γυρίζουμε βροχούλα θὰ μᾶς πιάσῃ
Θ' ἀρχίσουμε τὸ τρέξιμο, κι' ὁποῖος τὸν ἄλλο φτάσῃ
Μὰ νὰ μ'μπροστὰ μας βρισκεται ἔρημικὸ καλύσι,
Καὶ κρύβει τὴν ἀγάπη μας κι' ἀπ' τὴ βροχὴ μᾶς κρύβει..
Ἵ ἓνα σκαμνάκι, ἀγάπη μου, τὰ δυὸ θὰ στριμωχθοῦμε,
Καὶ τόσα ὄρακιὰ πράγματα, τόσα πολλὰ θὰ ἴποῦμε,
Ποῦ θάβρῃ πάλι ὁ οὐρανός τὸ γαλανὸ του χρῶμα,
Κι' ἐμεῖς τυφλοὶ, κι' ἐμεῖς κουφοὶ, θὰ κελαδοῦμε ἀκόμα.

VI

Στὴν ἀκριβή του θάλασσα ὁ ἥλιος θὰ βουτήσῃ,
Καὶ στέκω τὴν ἀχόρταστὴν νὰ καμαρώσω δύοσι·
Κι' ἀντὶ γιὰ ῥοδοσύννεφα, θαμπώνανται ματιαίς μου,
'Αέρινα φαντάσματα, ἢ ἀγάπαις ἢ παληαίς μου·
'Ολαίς μαζῆ, χιλιόχρωμο μπουκέτο ἀπὸ κάλλη!
Αὐτὴ μὲ βλέπει ἡδονικὰ, καὶ παγωμένα ἢ ἄλλη,
'Εκείνη μὲ τὰ δάκρυα, ἢ ὑστερὴν μὲ ζήλια,
Καὶ μὴ μὲ γέλιο σατανᾶ ἢ τ' ἀγγελικὰ τῆς χεῖλιάς...
— Παρθενικό μου μέτωπο, γιὰ πρόβαλε μ'προστά τους;
Νὰ ζημερώσῃ, κι' οἱ νεκροὶ νὰ μ'ποῦν ἢ τὰ μνήματά τους.

Κωστής.

ΣΥΖΥΓΙΚΟῦ ΒΙΟΥ ΜΙΖΕΡΙΕΣ.

Ἐάν ποτε ἤθελες ζητήσει συμβουλήν φίλου τινος διὰ τα-
ξείδιον εἰς καμμίαν παραθαλάσσιον πόλιν, ἢ ἀπάντησίς του
θὰ ἦτο «Μὴ πηγαίνεις». Ἡ ἀπάντησις αὕτη θὰ ἐδείκνυεν
ὅτι ὁ φίλος σου εἶναι φρόνιμος. Ἀλλὰ ὑπόθεσις ὅτι τὸ ἕτερον
ἡμιού σου ψυχρῶς σοὶ διετύπου πρῶτον τινα ὅτι ἐπεθύμεις
νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἀκόμη περισσώτερον ὅτι ἡ γυ-
ναῖκα ἐκείνη ὠνομάζετο Κυρία Λότου, τὴν θὰ ἠδύνασο νὰ κά-
μῃς, θὰ ἐδίδοι κατὰ τι νὰ μάθῃς. Φίλιπτε εἰς εἶχες φρόνη-
σιν καὶ ἐπεθύμεις νὰ ἔχῃς τὸ κεφάλι σου ἡσυχον θὰ ἐπι-
γαινεῖς. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἦλθον εἰς τὸ κεφάλι μου. Ἀπε-
φασίσαμεν ὁ ὠμῶς καὶ ἡ Γεωργούλα νὰ φροντίσουν διὰ
τὸ σπῆτι μας καὶ τὸ παιδί μας, ἐν ᾧ ἡ Κυρία Λότου καὶ
ἐγὼ καὶ ὁ σκύλος—παρ' ὀλίγον θὰ ἐλησμόνουν τὸν σκύ-
λον καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν νομίζω ὅτι δὲν σὲ ἐούστησα
ἀκόμη εἰς τὸν σκύλον, ὅστις εἶναι ἕνας ὠραίος λευκὸς φίλ-
τατος εἰς τὰς Κυρίας—ἐν ᾧ ἡ Κυρία Λότου καὶ ὁ σκύλος
καὶ ἐγὼ ὑπήγομεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Βεβαίως ἡ Κυρία Λότου, ἂν καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ τὸ
Σάββατον καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν Δευτέραν, ἤθελε καὶ ἐν σεν-
τουκι. Πρέπει ὁμῶς νὰ ἐνοήσῃς καλῶς ὅτι οὔτε λέξις εἶπον
δι' αὐτό. Δὲν τσακόνονται γεροῦλοι εἶσι εὐκολα. Δὲν θὰ
ἦνοιγα τὸ στόμα μου, οὐδ' ἐάν ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ τετρακό-
σια σεντούκια καὶ τετρακοσίας χιλιάδας τσάντας. Ἐννοεῖς
βεβαίως ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ πεκετάρω ὅ καθαρὰ ὑποκάμι-
σα καὶ μίαν βούρτσαν τῶν δοντιῶν—τὸ ὄλον baggage μου—
εἰς μίαν τσάνταν τοῦ χερσίου, ἀλλὰ γυναῖκα ἢ ὅποια θὰ ἠ-
δύνατο νὰ χωρήσῃ ὅλα τὰ πράγματά της ἐντὸς μιᾶς τσάν-
τας θὰ ἦτο κατὰ τι ἐκτακτὸν εἶδος θου θαύματος.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν ἀκριβῶς ὅσον ἐχρειάζετο διὰ
νὰ τηλεγραφήσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δι' ἐν δωματίον.
Σὲ εἶπα ὅλα ἀναφορικῶς τοῦ σεντουκιού. Βίχα καὶ ἐγὼ νὰ
κουβαλήσω μίαν ὀμβρέλλα, ἕνα σάλι, ἐν ἐπανωφόρι, μίαν
τσάνταν, μίαν γούναν, τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὸν σκύλον.
'Ἀφ' οὗ ἐτοποθετήσαμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ τὰ βαγάκια μας
εἰς τὸ βαγόνι, ἡ Κυρία Λότου ἐφαντάσθη ὅτι κάποιος ἠδύ-
νατο νὰ κτυπήσῃ ἐπὶ τὸ χέρι τὸ σεντουκι καὶ κατὰ συνέπειαν
μὲ διέταξε νὰ ἔχω τὸ μάτι μου ἐπάνω του, ὅπου καὶ ἐξε-
τέλεσα ἀνάψας ἐν σιγᾶρον καὶ σολατσαίρων ἐπάνω καὶ
κάτω.

- Ἦτο τὸ σεντουκι εἰς τὸ βαγόνι;
- Ἦτο (ἄλλως δὲν θὰ ἦτο).
- Τὸ εἶχες ἰδῆ;
- Τὸ εἶδον (ἢ κανεὶς ἄλλος).
- Εἰς ποῖον βαγόνι ἦτο;

— Εἰς τὸ πρῶτον (ἢ εἰς κανὲν ἄλλον).

— Γνώριζε ὅτι ἂν θὰ χαθῆ θὰ μὲ ἀγοράσῃ; κανούριον.—
Παλῆθ' ἀδελφεῖς αὐτὴ—τὴν εἶχα ἀξία νὰ μὲ εἴπῃ ὅτι ἂν ἐ-
χάνατο δὲν θὰ τὴν ἠγόραζον ἄλλο!

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀσφαλῶς, ἡ Κυρία Λότου,
τὸ σεντουκι, ἡ ὀμβρέλλα, τὸ σάλι, τὸ ἐπανωφόριον, ἡ τσάν-
τα, ἡ γούνα, ὁ σκύλος καὶ ἐγὼ. Ἐζήτησα τὸ δωματίον διὰ
τὸ ὁποῖον εἶχα τηλεγραφήσει.

— «Λότος» μοὶ λέγει ὁ ξενοδόχος, «Λότος». . . δὲν ὑ-
πάρχει τίποτις ὄνομα.

— «Ἀλλὰ» παρετήρησα «πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Παρατη-
ρήσατε ἀκόμη μίαν φορὰν;»

— «Λότος. . . Λότος δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει ἕνας Σότος;»

— «Αὐτὸς πρέπει νὰ ἦμαι.»

— «Ἀλλὰ φίλε μου σὺ δὲν εἶσαι Σότος» παρετήρησεν ἡ
ἀγαπημένη μου γυναῖκα.

— «Τί τὰ θέλεις, φίλη μου, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν
ἐγείνασθαι.»

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐδίδοι χορὸν. Ἡ
γυναῖκά μου διατείνεται ὅτι δὲν δύναμαι νὰ χορεύσω ἐντε-
λῶς καλὰ, κατὰ συνέπειαν χορεύει μὲ ὄλον τὸν κόσμον ἐκτὸς
ἐμοῦ. Τὸ τοιοῦτον σὲ βεβαιῶ δὲν μὲ στενοχωρεῖ καὶ πα-
ρηγορούμην μὲ ἐν χαριέστατον μικρὸν πλάσμα. Νομίζω
μάλιστα ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμὴν τῆ ἐλεγον ὅτι τὰ μά-
γουλά της εἶναι κόκκινα ἴσως τὸ κόκκινον χρῶμα ζωγράφου
ἐπὶ τῆς ῥάχης ἐλέφαντος—ἡ κατὰ τι ὁμοίον—ὅτι μίαν ἀπὸ
ἐκείνας τὰς ἀνυποφόρους ακουτοῦρας, μίαν δεσποσύνη 10 ἐτῶν
μὲ πλησιάζει.

— «Κύριε Λότε, ἡ Κυρία σας λέγει ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ
βάλητε τὸν σκύλον νὰ πλαγιάσῃ!»

— «Ἄς πάῃ νὰ χαθῆ τὸ παληόσκυλο.»

— «Ἀλλὰ ἡμεῖς λοιπὸν εἶσθε ἢ νταντὰ τοῦ σκύλου μὲ
ἐρωτᾷ ἢ ὠραία μου δάμα.»

— «Ὁχι—ὅπως σὰς ἐλεγον, εἶσθε πραγματικῶς. . .»

— «Ἡ Κυρία Λότου λέγει ὅτι πρέπει νὰ βάλητε τὸν
σκύλον ἐπὶ τὸ στρώμα : . . .»

— «Μὰ . . . στὸν . . .»

Πρὸς στιγμὴν παρετήρησα τὴν Κυρίαν Λότου.

— «Νομίζω», εἶπον, «νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀποσυρθῶ.»

Ἀνέβηκα εἰς τὸ δωματίον μου καὶ ἐβαλα τὸ παληόσκυλο
ἐπὶ τὸ στρώμα μου. Ἀπὸ ἐκεῖ ὑπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κρεβάτι
μου καὶ τῶστροσα. Περὶ τὰς 2 π. μ. ἐξύπνησα ἀπὸ τὸν
κρότον τὸν ὁποῖον ἔκαμνεν ἡ Κυρία Λότου ἀναβαίνουσα.
Προσπειοῖσθην τὸν κοιμώμενον καὶ ἠκροάσθην τὸν μονόλο-
γόν της.

— «Αὐτὸς ὁ ὑπνάρης θὰ κοιμᾶται. . .»

Ἐρχάσθαι.

— «Βεβαίως κοιμᾶται καὶ ῥοχαλίζει μάλιστα. Αὐτὴ ἡ καλ-
τοσοδέτα δὲν θὰ λυθῆ. Νὰ, τὴν ἔσπασα. Τί κερατοκόμματο
αὐτὸς ὁ Κύριος Μενεγαούτσος! Μὰ καὶ τί ὠραία γένεια ἴπου
ἔχει, τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχει γένεια ὁ Λότος. Κύριε Λότε...
διατὶ δὲν ἔχεις γένεια;»

Ἐρχάσθαι, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω.

— Κύριε Λότε, Κύριε Λότε, Κύριε Λότε; (alto-erescendo-
staccato).

— «Ε!

— Διατὶ δὲν ἀποκρίνεσαι ὅταν σὲ ἐμιλῶ;

— Ναί, φίλη μου.

— «Ὁ! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον. Μ' ἀκούεις; Κοιμᾶται
πάλιν. . . Καὶ τί ὠραία ἐλῆθ' ἴπου ἔχει ἐπὶ δεξί του τὸ
μάγουλο. Τί κρίμα ποῦ ὁ Λότος δὲν ἔχει καμμιὰ! Κύριε
Λότε;

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

I

Καὶ πῶς περνᾶτε, παρακαλῶ, τῆς βραδείας σας;
Τί οὐρανός; Τί καλλονή! Τί μαγεία!

Καὶ λοιπὸν;

Πολλάκις, ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου, βυθίζων τὸ ὄμμα εἰς
τὸ κλασικὸν σκότος τῆς κλασικῆς πόλεως μας, τείνων τὰ
ὄμα εἰς τὴν ἄλυτον σιγὴν της, δεχόμενος τὴν ὑγρὰν θω-
πεῖαν τῆς ἀτμοσφαιρας της, ἀφ' οὗ ἐχασμῆθην, ἐχασμῆθην,
ἐχασμῆθην, κατήντησα ἐπὶ τέλους εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι
αἱ νύκτες τῶν Ἀθηναίων εἰσὶν οὐράναια.

Ἄστέρες, ἀστέρες, ἀστέρες!

Καὶ ἡμεῖς, ὅσοι πλήττομεν μὲ αὐτοὺς τοὺς διαβολοαστέ-
ρας, ἡμεῖς ὅσοι δὲν προσεβλήθημεν ἐτι ἀπὸ τὴν νόσον, ἥτις
ἐκόλλησεν ἀεζκόλλητα εἰς τὸν πτωχὸν Ἀνωτιάδην, ἡμεῖς,
ὅσοι θέλομεν ὀλίγην εὐθυμίαν, ὀλίγον κόσμον, ὀλίγον γέ-
λωτα, ὀλίγην μουσικὴν ὅπως ἀναπνεύσωμεν, ὅπως διέλ-
θωμεν ζωῆς στιγμὰς καὶ ὄχι νύστας καὶ ὑποχονδρίας;

Ἐχομεν τὴν βυτέρπην τοῦ κ. Βυθινοῦ καὶ τὸ κατὰσθημα
τῆς κ. Ἐλένης.

«Ὁ, κυρία Ἐλένη, πόσον σὰς πηγαίνει τὸ κόκκινο! Δὲν
πέρνετε τίποτε;

Καὶ πίνει ἡ Ἐλένη κονιάκ, καὶ ἐγὼ πίνω χιλιάς δύο
κουταμάραις, ἰδικαῖς μου καὶ τῶν πέριξ μου.

Καπνοί, βρώμα, ἀνοστία, βλακεία.

Καὶ πόσο κάμνει ὁ λογαριασμός μας; Δύο μποτίλλαις
κρασί Ἀμπαζοπούλου, πέντε κονιάκ. . . δέκα φράγκα.

Καληνύκτα, κυρία Ἐλένη.

Καλὰ ἐπεράσαμε.

Μὰ ἀλήθεια δὲν ὑπῆγες εἰς τὴν βυτέρπην ἀκόμη; Μὰ λοι-
πὸν δὲν ἐγλέντισες τὴν Ἀθήνα.

Μὴ χάνωμεν τὴν ὥραν.

Οἱ στεφανοῦμενοι καὶ ἀνθεσι ραινοῦμενοι σήμερον περη-
γῆται τῆς Θεσσαλίας θὰ ἐφθόνουν ἀμαφιτόλως τὴν m-elle
Κολοκυθοῦ, ἥτις μαδεῖ περὶ αὐτὴν ὄλους τῶν Πατησίων
τοὺς κήπους ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ξυλίνου ἐκεῖνου παραπήγ-
ματος, ἐν ᾧ ὁ κ. Βυθινός ἔχει ἐνθρονίσει τὴν βυτέρπην μας.

Τί φωναίς καὶ τί ἐνθουσιασμός!

Λησμονεῖς καὶ τὴν γυναῖκά σου, καὶ τὴν δουλειά σου καὶ
ἐπὶ τέλους καὶ τί θὰ φᾶς τὴν ἐπομένην.

Καφές, λουκούμι, γλύκισμα, liqueur, ὄλα ἰσότημα.

Παιδιά, γέροντες, καλοὶ, κακοί, ὄλοι ἰσότηρελλοί.

Μὰ τέλος πάντων τί εἶνε αὐτοῦ μέσας;

Μία γυναῖκα, ἡ m-elle Κολοκυθοῦ.

Καὶ λοιπὸν;

Ἐτελείωσε.

Αὐτὸ καλεῖται νύξ Ἀθηναϊκή.

Καὶ διατὶ δὲν ἐπήγατε εἰς τὸ θέατρον;

Μὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε οὐρητήριον.

Μάριος.

Ἐρχάσθαι, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω.

— Κύριε Λότε, καλὲ δὲν μ' ἀκούεις;

— Ναί φίλη μου.

— Διατὶ δὲν ἔχεις μίαν ἐλθὴν εἰς τὸ δεξί σου μάγουλον;

— Ναί, θ' ἀγοράσω αὔριον.

Δὲν πᾶς νὰ κοιμηθῆς!

— Ναί.

— Κύριε Λότε;

— «Ε!

— Ἐβαλες τὸ καυμένο τὸ σκυλάκι νὰ κοιμηθῆς;

— Ναί.

— Πιστεύω δὲν τὸ ζούλιξες;

— Ὁχι.

— Δὲν ἔχεις κ' ἕνα καθρέπτην τῆς ἀνθρωπιᾶς. — Δὲν
ξεύρω πῶς θὰ νδυθῇ αὔριον!

Ἐρχάσθαι, ῥοχαλίζω, ῥοχαλίζω.

— Κύριε Λότε, Κύριε Λότε, ζύπνα σὲ παρακαλῶ.

— «Ε.

— Ζύπνα θέλω νὰ σὲ ἐμιλήσω.—

— Τί εἶναι;

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ χρεῖασθῆς νὰ σὲ ἐμιλήσω.

Ἐπὶ τέλους ἔπεσε ἐπὶ τὸ κρεβάτι. Ἀλλὰ μόλις ἔρασαν
δύο λεπτά καὶ ἔβαλλε πάλιν ταῖς φωναίς.

— Κύριε Λότε, ἕνα. . . ἕνα κουνούπι εἶναι ἐπὶ τὴν κάμαραν.
Ζύπνα, εἰδεμὴ σὲ κάμνω κομμάτια. . . Ἄκουε;

— «Ε!

— Ἐνα κουνούπι ἐπὶ τὴν κάμαρα σὲ λέγω.

— «Ε! ἄρστο νὰ στέκεται.

— Νὰ στέκεται, νὰ στέκεται, καὶ ξεύρεις ὅτι δὲν μπορῶ
νὰ κοιμηθῶ ὅταν σφυρίζῃ.

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; . . .»

— Τί μπορεῖς νὰ κάμῃς; Σήκω καὶ πιάστο Κύριε!

— Μὰ πῶς ἐπὶ τὴν εὐχὴν μπορῶ νὰ τὸ πιάσω. . . .»

— Μὲ μέλει πῶς μπορεῖς νὰ τὸ πιάσῃς! Ὁ! θὰ διαγ-
κάσῃ τὸ σκυλί—Λότε, σήκω καὶ σκέπασέ το.

Πάλιν τὸ σκυλί.—Ἐσηκώθην καὶ τὸ ἐσκέπασα.—Μόλις
ἀκούμῃσα τὸ κεφάλι μου εἰς τὸ μαξιλάρι, νὰ σου τὴν πάλιν.

— Τ' ἀκούεις τὸ κουνούπι Κύριε Λότε; Ἐ Κύριε Λότε;

— Ναί γυναῖκά μου σ' ἀκούω ὀλίγον.

— Νὰ εἰδῶ ἔρχεται Λότε. Ὁ! μὲ τσιμπήσῃ, ὀεί μου.

ΒΙΖΖΙΖΖ.

— Ὁχι μ' ἐτοίμησε Λότε, μ' ἐτοίμησε σὲ λέγω. . .
— Ναί.

— Ναί, ναί, ναί νέξης καὶ. . . . Κύτταξέ με Κύριε Λό-
τε. Κύτταξέ με, βλέπεις τὸ σημάδι 'ποῦ μ' ἔκαμε;

— Ναί, ἐντελίστατα τὸ βλέπω.

— Ὁχι καὶ πῶς θὰ ἐγῶ αὔριον Κυριακὴ μέρας;

— Καλὰ, τώρα ποῦ χόρτασε σιόπησε καὶ θὰ φύγῃ.

— Ὁρίστε σὲ εἶπαν. Ζύπνα, ὄλωε διόλου. Σήκω, θὰ καθί-
σωμεν νὰ ἰδοῦμε μήπως διαγκάσῃ τὸν Φίντο.

Ἐκαθήσαμεν ὁ εἰς ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου ἕως τὸ πρωί. Ἄμα
ἐφῆξεν ἐσηκώθην, ἐνεδύθην ἔθεσα τὸν σκύλον κάτω ἀπὸ τὴν
μασχάλην μου καὶ ἤτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω.

Ποῦ πηγαίνεις μὲ τὸ σκυλί Κύριε;—Πηγαίνω νὰ τὸ κά-
μω ὀλίγον περίπατον διότι. . . —Περίπατον ἐπὶ κύματα τὸ
ἀφίνεις ἐδῶ παρακαλῶ;—Ἐἶναι μυστήριον πῶς ἡ γυναῖκά
μου καταλαμβάνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐνδομύχους μου συλ-
λογισμούς.

Τὴν Δευτέραν τὸ πρωί ὁ σκύλος, ἐγὼ, ἡ γούνα, ἡ τσάν-
τα, τὸ ἐπανωφόρι, τὸ σάλι, ἡ ὀμβρέλλα καὶ ἡ Κυρία Λότου
ἐπανήλθομεν εἰς τὸ σπῆτι.

Ἐπεράξε;

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΑΙ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Οὐδὲν Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα ἐπλουτίσθη ἀπὸ τσαῦτα εἶδη δι' ἐνδυμασίας χειμερινῆς περιόδου ἔσον τὸ τῶν κκ. **Φερετοπούλου καὶ Σπυλιοπούλου**, οἵτινες δικαίως ἐπωνομάσθησαν οἱ Ἵπομπεριεῖ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ κ. Φερετοπούλου χρηματίσαντος Κόπτου παρὰ τῷ Μπεριεῖ ἐπὶ δωδεκαστίαν.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ.

Ποικιλία παραγγελιῶν παρὰ τῶν κυριωτέρων ἐργοστασίων Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Αἱ καλλίτεραι ποιότητες. **Ἀπαράμιλλος** ἐκλογή περὶ τὴν καλλισθησίαν τῶν χρωμάτων.

ΩΡΑΙΑΙ ΤΣΟΧΑΙ

ΔΙΑ ΒΕΛΛΔΑΣ ΚΑΙ ΣΟΥΡΤΟΥΚΑ

Τὸ Κατάστημα παρακολουθεῖ ὅλους τοὺς δεκαπενθήμερους συρμούς καὶ προμηθεύεται τὰ τεχνικὰ τῆς ραπτικῆς περιόδου, ὥστε φθάσει εἰς τὴν τελειότητα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἔχει δοκιμάσει ἡ φιλόκαλος πελατεία του. Διὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον ἔκτακτα κουστούμια ἀγγλικῆ καὶ γαλλικῆ συρμού.

400 ΕΙΔΗ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΩΝ

Πρὸς τοῦτοις δέχεται παραγγελίας ἐνδυμάτων δι' ἵππασίας, δι' ἀνδρας καὶ ἰδίως διὰ **Κυρίας**. Ἐπίσης χειμερινοὺς ἐπενδύτας Κυριῶν.

ΠΑΡΝΤΕΣΟΥ

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ.

Οἶνοι Οἰκονόμου, λευκοί, μαῦροι, ἐπιτραπέζιοι.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ὀμαλώτατοι, ἢ ὅπως λέγουν οἱ Γάλλοι, unis.

Οἶνοι Οἰκονόμου, οἱ μόνον προτιμηθέντες ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς καὶ τοῖς ξενοδοχείοις.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ἐφθηνότατοι, μόνον **90** λεπτὰ ἢ φιάλη.

Οἶνοι Οἰκονόμου, μοναδικὸν διὰ τὸν χειμῶνα, οἱ λευκοὶ ἀνεκτίμητοι διὰ τὰ φρούτα.

Οἶνοι Οἰκονόμου, ἀδοιοί, γνήσιοι, χωρὶς προσθέτους οὐσίας, ὑγιεινότετοι.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

Εἰδοποιῶ τὸ κοινὸν ὅτι θέλων νὰ θεραπεύσω ἔλλειψιν τῆς πθελῶς μας κατήρτησα

ΙΠΠΟΣΤΑΣΙΟΝ

ἐν ᾧ οἱ ἐπιθυμοῦντες θέλουσιν εὐρίσκει ἕππους καλῆς

καταγωγῆς δεδαμασμένους καὶ καθ' ὅλα τελείους πρὸς ἵππασίαν.

Ἐπίσης παραδίδω **μαθήματα ἵππασίας** εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας, ἔχων ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἵπποδρόμιον.

Κανονισμὸς ὁρίζει τὰς λεπτομερείας.

Τὸ ἵπποστάσιον κεῖται παρὰ τὴν λεωφόρον Νοσοκομείου, πλησίον οἰκίας Κορδέλλα.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΚΟΝΤΕ

Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου κατὰ τὴν γωνίαν τῆς Χρυσοσηλαιοτίσης.

Εἰδοποιεῖται ἡ πολυἀριθμὸς πελατεία τοῦ πασιγνώστου αὐτοῦ Καταστήματος, ὅτι ὅλα τὰ εἶδη γαλλικοῦ ἄρτου κατασκευάζονται ἀρίστης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ

εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγοράν, ἀπέναντι τοῦ ὀπωροπωλείου τῆς Μεγάλης Παράγκας. Διευθυντῆς τοῦ ὑποκαταστήματος ὁ κ.

ΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

8.—12